

Megakadás a megszentelődés útján **(1Pét 1,22-25)**

Kezdő: 42. zsoltár: „Mint a szép híves patakra...”

Derekas: 463,1-4: „Isten élő Lelke jöjj...”

Fohász: A mi Istentiszteletünk megáldása és megszentelése jöjjön az Úrtól, aki Atya, Fiú, Szentlélek, Teljes szentháromság, Egy, Örök és Igaz Isten. Ámen.

Lekció: 1Péter 1,22-25

Ima: 368 szövege

Készülő: 170: Jövel, ó áldott Szentlélek!

Txt: Apcsel 1,8a: „Ellenben erőt kaptok, amikor eljön hozzátok a Szentlélek...”

Szeretett Gyülekezet!

Pünkösd alkalmával a Szentlélek Isten munkálkodása az, amiről tanít bennünket Istenünk igéje. Az egyik legfontosabb munkája a Szentléleknek a titkok feltárása, a magyarázat és a vigasztalás mellett, hogy megerősít bennünket: „Ellenben erőt kaptok...” – mondja Jézus mennybemenetele előtt (Apcsel 1,8a). A Szentlélek ereje tudja szilárddá tenni a mi hitünket is. Ezt a megerősítést, megszilárdítást nevezik a reformátorok a megszentelődés folyamatának.

A megszentelődésre szólít fel Péter a levelének az elején, amikor így szól: „ti is szentek legyetek egész magatartásotokban” (1Pét 1,15) Szentnek lenni annyit jelent, hogy az Úr céljaira elkülönítettnek, megtisztítottak lenni. Azaz mindenki részesül Isten szentségében, aki kapcsolatban van Vele. Minél szorosabb ez a kapcsolat, annál közelebb vagyunk Istenhez: annál több áldás árad ránk Tőle. A megszentelődés azonban egy folyamat, ami elkíséri a hívő egész életét újjászületésétől kezdve a haláláig. A megszentelődésben együtt működik Isten Szentleke a mi igyekezetünkkel, hűségünkkel. Míg a megváltás egyedül kegyelemből Jézus Krisztus munkája, addig a megszentelődésben a Szentlélek már bennünket is tettekre és változásra hív. Pál így fogalmazza meg ezt az együtt munkálkodást: „...félelemmel és rettegéssel munkáljátok üdvösségeteket, mert Isten az, aki munkálja bennetek mind a szándékot, mind a cselekvést az Ő tetszésének megfelelően.” (Fil 2,12b-13) A megszentelődés útján mindannyian eltérő módon járhatunk, azonban mindnyájunkra igaz az, hogy gyakran elakadunk.

Péter is olyan, a mai Törökország területén élő keresztyéneknek írt levelében, akik megakadtak a megszentelődés útján. Az írásmagyarázók szerint a gyülekezetek egyre erősödő külső, pogány nyomásnak voltak kitéve. Van, aki úgy látja, hogy egyszerűen a pogány kultuszokkal felhagyók körét kezdte el támadni a többség, akik a régi isteneket tisztelték. Van, aki a Néró császár által megindított üldözésre gondol Kr.u.64-ben, amikor Róma felgyújtásával a keresztyéneket kezdték vádolni. Bármilyen is az ok, szorongatások között

voltak a gyülekezeti tagok: kísértések közepette és a jelek szerint meg is akadtak a megszentelődés útján.

Ma, pünkösdi ünnepén bennünket is keres a Szentlélek, akik mi magunk is olykor bukdácsolva járunk a megszentelődés útján. Bizony, Pál szavaival élve mi is érezzük, és nap mind nap tapasztaljuk, hogy nélkülözzük, híjával vagyunk Isten dicsőségének (Róm 3,23). Gyakran ellankadunk, elbizonytalanítanak bennünket a külső körülmények, vagy éppen belső kétségeink, kudarcaink mondanak megálljt a megszentelődés útján. De pünkösdi üzenete az, hogy Isten ekkor is könyörül rajtunk és mellénk áll. A Szentlelket több énekünk is nagyon helyesen Vigasztalónak nevezi. Hiszen pünkösdkor azt ünnepeljük, hogy Isten Szentlelkének erejével helyreállítja, megbátorítja, megvigasztalja a mi lelkünket.

Blaise Pascal 17. századi francia fizikus és gondolkodó mondja azt az emberről, hogy tátong benne egy Isten alakú űr, amit csak maga Isten tud kitölteni. Az első pünkösdtől kezdve a tanítványok bátor hitvallása óta, generációkon át azt látjuk, hogy Isten be is tölti ezt az űrt a mi életünkben. Pünkösdi örömhíre éppen ez, hogy az emberi lélek szomjúságát az Isten Lelke igazán be tudja tölteni. Az emberi lélek terheit igazán a Szentlélek tudja levenni. A mi esendőségünket igazán a Szentlélek tudja lemosni. Ez a betöltekezés, lemosás pedig maga a megszentelődés folyamata.

1. Egyéni megakadás

Péter a levelében két vonatkozását említi a megszentelődésben való elakadásnak. Az első az egyéni életünk színtere, a másik pedig a gyülekezeti, testvéri közösségünké. Azt írja Péter, hogy „*Tisztítsátok meg lelketeket az igazság iránti engedelmességgel...*” Az itt szereplő görög szó a psziché – azaz az embernek az a része, a lelke, amit ma a pszichológia kutat. Ez az aránylag fiatal tudományág pedig számos lélektani működést tárt fel és írt le a 20. század során egészen napjainkig. Sok jó eszközt ad ma is az önismerethez melyek használatához a keresztyén embernek szabadsága van, azonban tévedünk, ha azt gondoljuk, hogy csupán a pszichológia alkalmazása túl tud lendíteni, ha megakadunk a megszentelődés útján.

Az egyéni megakadás eredője Péter szerint ugyanis az, hogy a lelkünkben nem engedelmeskedünk az igazságnak. De milyen igazságról szól itt Péter? Az igazság nem más, mint az evangélium. A rólunk és Istenről szóló igazságot Isten kijelentésében, az evangéliumban találjuk meg. (Jn 16,8-11) Eszerint az az igazság, hogy az ember bűnös és gyarló: azaz méltó a kárhozatra. Erre a ténymegállapításra kérdez rá úrvacsorai liturgiánk első kérdése is: „Hiszitek-e, hogy az Istentől igazságban, szentségben és ártatlanságban teremtett első embernek este folytán ti magatok is mindenestől fogva gyarlók, esendők és bűnösök vagytok, akik saját erőtökből Isten ítélőszéke előtt meg nem állhattok, sőt büntetést, halált és kárhozatot érdemeltek?” De ez az igazságnak csak az egyik fele.

Az is az igazsághoz tartozik, hogy Isten megkönyörült az emberen és elküldte az ember megmentésére az Ő egyszülött Fiát. Erre pedig az úrvacsorai agenda második kérdése kérdez rá: „Hiszitek-e, hogy Isten a bűnös emberen megkönyörülve, az Ő szent Fiát, az Úr Jézus Krisztus tiértetek testben elbocsátotta, akinek egyszeri és tökéletes áldozatával a bűnnek hatalmát és a kárhozatnak erejét elvette; és titeket ingyen kegyelemből a Jézus vérének

érdeméért hit által megigazít?” Ez a teljes igazság: hogy meg vagyunk váltva, méghozzá drága vér árán. Az egyéni megakadásunknak, vagy éppen kisiklásunknak ez lehet az oka, hogy hajlamosak vagyunk megfeledkezni a megváltásunk alap igazságáról.

Pedig az evangélium igazsága kell legyen a lelkünk alpművelete, mint amilyen a matematikában az összeadás. Tudjuk, hogy egy plusz kettő egyenlő három. Ugyanez az matematikai alpművelet a lélek anyanyelvén a következő: bűnös vagyok; plusz tudom, hogy Jézus meghalt értem; egyenlő: ezért engedelmeskedem. Lelkünk sebeinek gyógyításában, az összekuszált szálak bonyolult kibogozásában az evangélium, a mi megváltásunk igazsága kell legyen az alpművelet.

Ez az a tudás, amire szomjazik igazán a lelkünk, hogy tudjuk, hogy valaki olyannyira szeret bennünket, hogy kész volt még önmagát is feláldozni értünk. A lelkünknek erre a szeretetre van szüksége. Ez az evangélium igazsága, amivel a Szentlélek most is kész betölteni a bennünk tátongó űrt. Hadd hozzak egy példát: egy zárat sokféleképpen ki lehet nyitni: feszegetéssel, betöréssel, vagy finomabb műveletekkel, esetleg fúrással is, mégis a legkézenfekvőbb az, ha a zárba illeszkedő kulccsal próbálkozunk. Ehhez hasonlóan a tudományok, az irodalom, a művészetek, a pszichológia: sok minden lehet a mi segítségünkre, ami karbantarthatja a mi lelkünk zárját, de igazi kulcs a mi szívünkhöz egyedül Isten Lelke lehet. Hiszen az Ő leheletéből származik a mi életünk is. A mi testünk az Ő Szentlelkének a temploma. Ha tehát megakadunk a megszentelődés útján, amikor nem nyílnak ki előttünk a kapuk... akkor nézzük meg, hogy vajon benne van-e a megfelelő kulcs a zárban? Engedelmeskedünk-e, hisszük-e valljuk-e az evangélium alapigazságát?

2. Közösségi megakadás

A megszentelődés útján való elakadásnak második színtere a közösségi élet. Így szól Péter: „Tisztítsátok meg lelketeket az igazság iránti engedelmességgel *képmutatás nélküli testvérszeretetre, egymást kitarthatóan, tiszta szívből szeressétek.*” Azaz a lélek megtisztulásával, az igazságnak való engedelmességgel megszűnik az önérdek. A Szentlélek ereje képes arra, hogy meghaladja az önzést. Azonban még a keresztyén gyülekezetekben is felütheti a fejét az ellenségeskedés, esetleg az önös érdek vagy éppen a saját dicsőség keresése, ami ígénk szerint szintén a megakadás jele.

Először is képmutatás nélküli testvérszeretetre hív Péter. Ez a szeretet tehát olyan, ami nem a saját hasznát keresi. A biblia szemlélete szerint a szeretet, amire itt Péter is szólít, nem egy érzést jelent, ami arról szól, hogy szeretem a padon mellettem ülőt vagy sem, vagy kedvelem-e a presbitertársamat vagy sem. Az a szeretet, amiről itt szó van a tettleges szeretet. Nem egy nemes érzületet vár el tőlünk az ige, hanem Isten megváltására engedelmességgel felelő szolgálatot. Méghozzá képmutatás nélküli szeretetteljes szolgálatot. Azaz olyan tetteket, mellyel a másik javát keressük és nem a magunk dicsőségét akarjuk építeni.

Ezekről a szeretett-tettekről szólnak a következő igék mind: „Egymás terhét hordozzátok és így töltsétek be a Krisztus törvényét!” (Gal 6,2) „A szeretet nem irigykedik, a szeretet nem kérkedik, a szeretet nem fuvalkodik fel.” (1Kor 13,4b) „A szeretet ne legyen képmutató. Iszonyodjatok a gonosztól, ragaszkodjatok a jóhoz, a testvérszeretetben legyetek egymás iránt

gyengédek, a tiszteletadásban egymást megelőzők, a szolgálatkészségben fáradhatatlanok, a Lélekben buzgók: az Úrnak szolgáljatok.” (Róm 12,9-11) „A parancs célja pedig a tiszta szívből, jó lelkiismeretből és képmutatás nélküli hitből fakadó szeretet.” (1Tim 1,5) Olyan szeretet-tettekre biztat Péter, melyeknek nem mi magunk vagyunk a tárgyai, hanem a mellettünk élő, éppen küszködő, hozzánk hasonlóan gyalgó testvérünk.

A második dolog, amire hív Péter apostol az a kitartás: „*egymást kitartóan szeressétek!*” A közösségi megakadásnak a második leggyakoribb oka a megfáradás, a kitartás hiánya. Péter emlékeztet arra, hogy szeretetünk nem torpanhat meg, nem lehet ciklikus, mely olykor fellángol, majd alábbhagy, míg ki nem alszik a lelkesedésünk. Hogy megértsék a korabeli olvasók mondanivalóját, Péter egy költői képet tár eléjük: a megszáradó fű és az elhervadó virág képét. A most is zöldellő természet ősszel leveti leveleit. Ez a természet rendje. Petőfi Sándor is a természet ciklikusságát ragadja meg Szeptember végén című versében: „Elhull a virág, eliramlik az élet.”

De a hívők nem ilyen természeti magból születtek újjá, ami ebbe a ciklikuságban marad meg. Bennünket Isten ígéje szült új életre, méghozzá örökéletre. Az örökkévalóságra születünk újjá. A mi erőtartalékaink nem földiek, hanem mennyiek. A kincsünk, amiből erőt meríthetünk, nem itt van, hanem Jézusnál. A halált és bűnt legyőző erő szül bennünket is új életre, kitartásra. Jézus Krisztus a feltámadtak zsengéje: az első a feltámadtak sorában. De szintén úrvacsorai kérdéseink szerint, hisszük, hogy „...általa minket is feltámaszt a halálból és halandó testünket halhatatlanságba öltöztetve átvisz az Ő örök dicsőségébe.” Róla szól az Úr beszéde, ami örökre megmarad. Ha ebből táplálkozunk, akkor a szeretet-tetteink sem fakulnak meg és nem akadunk meg a megszentelődés útján.

Befejezés

Szeretett Testvéreim! Én is veletek együtt állok most meg az Úr színe előtt, hiszen én is bukdácsolok a megszentelődés útján. Veletek együtt én is kérem a Vigasztaló Szentleket, hogy könyörüljön rajtunk, aki hajlamosak vagyunk arra, hogy megfélekedezzünk a lélek alapműveletéről, az evangélium igazságáról, hogy bár bűnösök vagyunk, Krisztus meghalt értünk. De közösségi megakadásainkat is gyógyítani szeretné a Szentlélek Isten. Amikor nem tudunk együttműködni, amikor gyülekezetünk, családunk, barátságaink gépezetében elakad egy fogaskerék az önzés, a képmutatás, a saját dicsőség keresése, vagy éppen a megfáradás miatt, akkor szintén az Úr Lelke siet a mi segítségünkre. A mai ünnepszentelésen mi is kérjük Őt az ének szavaival:

*„Jövel Szentlélek Úr Isten
Lelkiünknek vígassága,
Szívünknek bátorsága,
Adjad minden híveidnek
Te szent ajándékodat;
Jövel, vigasztaló Szentlélek Isten.” Ámen.*

Ráfelelő: 369,1-2: „Jövel Szentlélek Úr Isten...”

Ima:

Szerető Édesatyánk a Jézus Krisztus által!

Megvalljuk előtted, hogy olyan gyakran megakadunk a megszentelődés útján. Te ismered igazán a mi szívünket és a mi körülményeinket. Tudod, hogy mikor torpanunk meg és jól látod, hogy mikor térünk le az igazság útjáról. De köszönjük, hogy minden csetlésünk-botlásunk ellenére szerető és bennünket elfogadó Atyánk vagy, aki a mi növekedésünket akarod. Köszönjük, hogy nem maradsz tőlünk távol akkor, amikor az erőnk végére értünk.

Megváltó Úr Jézus Krisztusunk!

Köszönjük, hogy Te a végsőig kiálltál értünk, hogy vállaltad miattunk, helyettünk és értünk a keresztt gyalázatát. Köszönjük, hogy Te akkor is hűséges vagy, amikor mi hűtlenek vagyunk. Köszönjük, hogy Te tetteiddel bizonyítottad, hogy mennyire szeretsz bennünket. Kérünk, hogy bennünk is szilárdítsd meg a szeretet-tetteket, hogy valóban tudjunk engedelmeskedni a Te parancsaidnak.

Vigasztaló Szentlélek Úr Isten!

Köszönjük, hogy Te nem szűnsz meg ma sem munkálkodni a mi szívünkben. Köszönjük, hogy Te egészíted ki a mi igyekezetünket! Köszönjük, hogy Te sarkallsz bennünket jóra, kitartásra, a képmutatás nélküli szeretetre. Köszönjük, hogy Te betöltöd a mi lelkünkben tátongó űrt. Kérünk, hogy tisztogass minket, járd át közösségeinket, családjunkat, pihenésünket és munkánkat, hogy minden nap haladhassunk a megszentelődés útján.

Szentháromság, Egy, Örök és Igaz Isten!

Rád bízunk gyülekezetünket: Te légy a magányosok, betegek és gyászolók vigasza! Kérünk, hogy adj bölcsességet egyházunk és országunk vezetőinek! Krisztusért kérünk hallgass meg minket! Ámen

Miatyánk

Úrvacsorára készülő: 369,3-10